

Martin Hattala

Milenka nejvěrnější

Primus
index

PRAGO LINE

PRAGO/LINE

Copyright © Martin Hattala
© Nakladatelství Jindřich Kraus - PRAGOLINE 2014
ISBN 978-80-87872-41-3

MILENKA NEJVĚRNĚJŠÍ

Martin Hattala

Praha 2014
Nakladatelství Jindřich Kraus - PRAGOLINE

Milenka nejvěrnější je román.

Také jedna kožní nemoc se svým průběhem přirovnává k chování nejvěrnější milenky.

To proto, že se k nemocnému vytrvale a často i po celý život téměř pravidelně vracívá.

Zdánlivé vyléčení je tak opět vystřídáno návratem nemoci.

O jaké onemocnění se jedná, se dozvíte přesně na straně...

Kdepak, nic takového. Raději si všechno přečtete od začátku.

Příběh humorně laděný, s vážností v pozadí. Téma partnerství, věrnosti i nevěry, důležitého rozhodnutí a tolik chtěné svobody. Snad není nic tak zlého na tom žít podle svého, žít bez výčitek a naplno.

Těm, kteří mě alespoň trochu znají, vzkazuji - nemračte se a zasmějte se. Připomínám, že před sebou máte pouhou knihu – zážitky jednoho krásného léta, příběh Milanův.

A na tom trvám.

*Věnováno Lence Kouřilové
a všem dalším dobrým lidem.*

Konečně si nás zavolali. Po hodině čekání bude nad námi vyřknut ortel. Už nemá cenu bojovat, je rozhodnuto. Můžu jen doufat. Přemýšlím tak o malém zázraku, který bych si tolik přál, ale zkušební komise se tváří velmi přísně. Důležití jak na prdeli vřed. To by jim šlo, ale přimhouřit oko, to ne. Její předseda úvodem prozrazuje, že s většinou výkonů byla spokojená, ale já se spíše najdu v druhé půlce hodnocení, kdy je potřeba ještě některé vědomosti lépe propracovat a upřesnit.

Nastalo hrobové ticho. Bohužel, mezi úspěšnými moje jméno nezaznělo. Překvapení se nekonalo. Malý zázrak se asi konal někde jinde. Tři z devíti jsme státníci z chirurgie neprošli. Ale pohoštění je prý přichystané pro všechny. Tak na to těm pánům z vysoka kašlu. Slyším spíše na to, že si neúspěšní „kolegové“ u paní sekretářky můžou zažádat o opravný termín. Přestože necítím za předvedený výkon extra velkou křivdu, bez pozdravu z místnosti odcházím. Ještě to tak! Ještě tak s někým diskutovat! Příští termín si dojednávám přibližně za půl roku. To se všechno naučím klidně i pozpátku, chlácholím se. Jenomže, známe se. To si říkám po každé nevydařené zkoušce a následně to vždycky byla loterie úplně stejná, ne-li horší jako poprvé. Každým pádem jsem byl rád, že jsem měl dnešní dopoledne už tak nějak za sebou, a až to zatelefonuju přítelkyni Petře a rodičům, oddechnu si úplně. Víím, že s postupem času na tom budu lépe a lépe. Ale co to plácám, co se mě týče, studijními neúspěchy jsem proočkovaný asi tak kvalitně jako cedník dírkami, vždyť já jsem v pohodě už teď.

Po nezbytných telefonátech, kdy jsem ze tří neúspěšných studentů vyrobil pro jistotu pět, jsem si rovněž postěžoval na zaujatost, na smůlu při tažení otázek a vnuknul přesvědčení, že i přesto mi to dát mohli. Výmluvu jsem nakonec završil nad slunce jasnou jistotou, že příště to bude už

jenom formalita, jasná „dávačka“. O to jasnější, když to bude můj pokus poslední, tak mě z něj přece nevyhodí.

U budoucí tchyně a tchána, kde jsem s Petrou obýval poslední pokoj protáhlého rodinného domu, kam jsme museli chodit z před síně přes obývací pokoj a ložnici nebo samostatným vchodem zvenčí, kolem poledne nikdo nebyl. Předpokládal jsem to a byl jsem tomu rád. Zbytek čochkové polévky a k tomu patka chleba mi stačila, abych se nasýtil. Necítil jsem se být zkouškovým nervákem jako někteří, kterým padaly vlasy jako o závod a záchod se v kritickém období stával jejich druhým domovem. Kdepak, z toho jsem už ve druháku vyrostl. Později jsem pravidelně trpěl už jenom na stažený žaludek. Ať to pokaždé dopadlo, jak to dopadlo, ten okamžik, kdy jsem sundával sako, z kapes vyndával papíry s přípravou a do prádla házel propocenou košili, jsem měl rád. Mé páchnoucí tělo nemělo vůbec cenu sprchovat, protože na kole se za chvíli zpotím daleko víc.

Ano, cyklistické elastáky s tričkem, to bylo to nejspornější oblečení k mému pologaluskáči. Stejně jako za mladších časů, kdy jsem chtěl po škole někam jít a na lísteček napsal, kam a s kým jdu a kdy se vrátím, jsem i teď poněkud stroze informoval, že jsem na kole. To by snad jako jasné sdělení v mém věku mohlo stačit. Často mám totiž pocit, že někdo blízký může mít dojem, že bych si snad po nějakém nezdaru mohl něčím ublížit. Takže lísteček je spíš proto, že kdyby k jakémukoli projevu slabošské zbabělosti někdo sklony mít mohl, jen ho tím uklidňuji, že já tedy rozhodně ne! Na to se mám sakra moc rád. Zároveň chci mít klid, nebo spíš s nikým o zkoušce nemluvit. Proto svůj mobil zastrkuji do vnitřní kapsy větracího se saka, zavěšeného na dveře skříňně, jakože jsem si ho tam zapomněl.

Kolo je, panečku, věc. Posadíš se a jedeš. Kdo to nevěděl,

ted' to ví. Chceš si zazávodit? Pořádně šlápneš do pedálů. Chceš se kochat? Zpomališ. Chce se ti čůrat? Zastavíš. Auto čmoudí a není to ono. Neděláš v něm nic pro své zdraví a nejedí zadarmo. Že jede rychleji? To můžeš na kole z kopce taky.

Je červen, poměrně teplo a slunečno. Risknul jsem to bez přílby a mou kšticí zdobí jen kšiltovka. Začínám se potit. V nosiči mívám vždycky připravenou láhev s čistou vodou. Buď k pití, nebo k osvěžení politím. To si pak připadám jako frajer, jako cyklistický mistr světa.

Mým cílem je voda. Zastavím na svém oblíbeném místě, na břehu písáku, kde touto dobou, doufám, ještě nikdo nebude. Posadím se, poslouchat vítr budu, pozorovat mraky, sem tam šplouchne nějaká ta rybka nebo si ke mně přisedne zvědavý opeřenec. Taky budu mít možná štěstí na nedaleko projíždějící vlak anebo od letadel „čáry na obloze“.

Jedno vím ale jistě. I kdyby nic z toho nebylo, odjíždět budu odpočínutý s pocitem, že to, co jsem udělat chtěl, jsem si splnil. Učil jsem se dost a na kolo jsem nesedl snad od Velikonoc.

Přestože by mi výlet při učení spíš psychicky pomohl, kvůli ztrátě času jsem pokušení raději neprovokoval. Ted' mi bylo hej!

K mému oblíbenému místu mi po slabé půlhodině jízdy zbývaly už jenom necelé tři kilometry. Odbočuji na vyšlapanou cestičku podél písčitého břehu, kde hned zraje spatřím jen několik přes poledne zapomenutých opalovačů a jednoho rybáře, který z nich asi moc velkou radost nemá. Břeh asi sto metrů od nich už zeje prázdnotou a to je dobré, což je téměř jistá známka toho, že na mém obvyklém posedu budu sám. Nemýlil jsem se. Z hořejší cestičky jsem kolo zaparkoval u rákosí co nejbliž k vodě a sedl si na místo, odkud jsem sice nebyl zřetelně vidět, zato rozhled jsem měl výborný. Téměř na celou vodní plochu, na daleký druhý

břeh, kde bych dalekohledem mohl rozpoznat i postavy. Z mého travnatého lože se dala přehledně pozorovat i pravá strana s dřevěným molem, odkud se tak nádherně skáčou šipky.

A přece se mám dobře. Protože je mi dobře. Přece jenom ale, kdybych dnešní zkoušku udělal, byl bych daleko spokojenější. Taková ta třešnička na dortu znatelně chyběla. Dílčí úspěch mi během studia pokaždé pomohl v tom, že jsem si více začal věřit, že jsem stejně dobrý jako ostatní, dával mi sebevědomí, dokázal povzbudit. Je to fakt, kdyby dnešek byl můj velký den, den s velkým „M“, to jako s titulem MUDr. v kapse, měl bych v hlavě jiné starosti a nepřemýšlel bych o tom, co bude za půl roku a jak asi kvalitně se přes léto budu učit. Sakra, a to jsem doufal, že jsem už v pohodě.

Snažil jsem se tedy myslet na něco jiného a zavřel oči. Výsledkem toho bylo, že jsem si začal uvědomovat zpocené ostrůvek na tričku a zapařený zadek. Přestože by na koupání i bylo, zálibu v nahotě nemám ani tehdy, když jsem sám. Jak jsem tak uvažoval o tom, jestli se přece jenom smočím nebo ne, uslyším hukot motorky a z blízké silnice to rozhodně nebylo. Takové to kolíbaté pšoukání se zvukem řetězu, když narazí na plechový chránič v momentě, kdy se něco malého motorového štrachá nerovným terénem. Přibližuje se to, až motor najednou ztichnul. Deset metrů ode mě, těsně před molem. Z babety sesedá dívka.

Sundávám si brýle – to abych lépe viděl, kouknu a – neznám ji. Světlovlasá vlasatice s hřívou rozčuchaného lva by neunikla pozornosti nikoho, kdo by o ni byť jen periferně zrakem zavadil. Nebyla hubená, nebyla tlustá, byla naprosto akorát. Na mladé, na první pohled zcela neobyčejné holce v šortkách a moderní košilové halence bylo zajímavé také to, že přijela sama. Bez přítele nebo kamarádky na mě jednoznačně působila jako pěst na oko. Když to ale vezmu kol a kolem, proč by si nemohla jen tak zajet k vodě? No a

i kdyby tomu tak nebylo, někdo za ní může za chvíli dorazit. To si ale vůbec nepřejí. Já sám, ona sama, na tom já osobně nemusím nic měnit. Zatím si mě Babeta vůbec nevšimla. Ale právě to mi připadá dost netaktní. Já o ní vím, zatímco ona ne a přitom jsme od sebe tak blízko. Strategie je hrozná věc. Pro mě tedy určitě.

Takže se zpočátku uchyluji k tomu nejméně náročnému rozhodnutí. Zatím ji budu jen pozorovat. Trochu mi vše připomíná ten vtip o tom, jak chce kluk sbalit nádhernou holku, stále ji vedle sebe pozoruje, až se najednou odhodlá a říká jí, že je tak krásná, že by ji chtěl malovat. No a proč ne, překvapí ho kladná odpověď krásy. Mladík je z toho celý vedle a povídá, že problém je v tom, že malovat neumí. Tak mě napadá, kdyby ten vtip měl pokračování, a když pomínu přesmyčku malovat a milovat, mohl by se velmi zajímavě vyvíjet ve stylu - a co tedy umíš, co jiného mi můžeš nabídnout?

Když ale skočím do skutečnosti, musím zcela reálně uznat, že se jedná o nadmíru zajímavou změnu dívat se tady také na něco jiného než na přírodu kolem. S koupáním na adama je tím pádem konec, to vím stoprocentně. Mé druhé jednoduché, nic neřešící rozhodnutí bylo to, že jsem neznámé dívce přisoudil pracovní jméno. A sice - podle její motoriky se bude jmenovat naprosto příznačně - Babeta. Přestože nešla do světa jako v té známé písničce, ale procházela se po dřevěném molu asi deset minut, aby se nakonec pouze vyzula a na kraj si sedla. Legračně třepotala nohama, takže mi bylo jasné, že se chce jenom trochu osvěžit. Ale ač se snažila sebevíc, její končetiny na to byly příliš krátké. Největší úspěch zaznamenala, když se cloumavým pohybem všelijak sesouvala a riskantně se přitom jako luk napínala, podařilo se jí nakonec namočit jen špičky a snad i nárt nohou. Neviděl jsem jí sice do obličeje, ale dovedu si představit, že z toho musela být trošku zklamaná.

Po dalších minutách, kdy se Babeta jenom slunila, jsem dospěl k názoru, že čím později moji přítomnost objeví, tím to bude podivnější. A nepozorovaně odjet, tak to se mi rozhodně nechtělo. Rozhodl jsem se tedy k odvážnému činu – jít do vody. Nechtěl jsem totiž, aby moje veškerá odvaha spočívala v pouhém uvědomění, že časně červnová voda dosahuje odhadem něco kolem osmnácti stupňů. Rozhodnut k mimořádnému činu, jsem ze svého nechtěného úkrytu povstal a svlékl si tričko zrovna v okamžiku, kdy ke mně přicestoval závan větru. Jako naschvál. Na kůži okamžitě výstavní husina a to ještě nejsem ve vodě. Navíc, pozorujíc své břišní partie, respektive odehrávající se scénu o tom, jak mi těsné elastáky s gumičkou pod pupkem před sebou škodolibě hrnou břicho o velikosti nejméně pěti kopečků zmrzliny. Tomu všemu ještě konkuroval výstavní pruh přes celé břicho od sedění otláčené kožní řasy, což pro mě bylo posledním hřebíčkem do rakve, a já náhle změnil své rozhodnutí. Zády ke mně sedící Babeta si mé maličkosti naštěstí ještě všimnout nestačila, a tak jsem si triko stačil nepozorovaně a velmi rychle zase obléct. Nechutná daň za týdny strávené nad knihami byla natolik vizuálně znepokojivá, že bylo neoddiskutovatelně prospěšné ji v rámci dobré věci schovat. Hořejšek by snad ještě ušel, byť ochabl také, ale ve spojitosti s vypouklým břichem se oku skutečně jednalo o nebezpečně vražednou kombinaci.

Rozhodnut smočít se alespoň po stehna a nemuset tak ukázat Babetě na obdiv své hrozivě vypadající tělo jsem se šoural vodě vstříc. Byla studená, ale přemáhal jsem se. Už první krůčky ve vodě Babetu upozornily na to, že tu není sama. Žádný úlek, natož zběsilý úprk se nekonal. Babeta byla klidás a poprvé se jen mírně, bez valného zájmu pootočila. S mým přibývajícím odhodláním jít do vody bez újmy na zdraví co nejdál se na mě dívala stále častěji. Kdopak by nebyl zvědavý na takového otužilce, myslel jsem si. Jinak se nedělo zhola nic, ale já byl spokojený i s tím, že letmé seznámení,

respektive vzájemné uvědomění, máme oba zdárně za sebou. Už jsem se necítil voyerem proti své vůli. Na chladnou vodu po kolena jsem si už zvykl, a dokonce jsem se osmělil k osvěžení zpoceného obličeje.

Když už jsem koketoval s vodou asi deset minut, řekl jsem si, že půjdu ještě hlouběji a vyperu si tak zapařenou vycpávku vespod cyklokalhot. Sice to odnese i spodní okraj trička, když si ho nevyhrnu, ale taková choulostivá bábovka, která by se bála trochy vody, rozhodně nejsem. Tak se najednou stalo, že jsem se ocitl jen malý kousek od odpočívající slečny. Už to v jednom momentě vypadalo, že se mi chystá něco říct, ale zarazila se. To já měl jiné starosti. Nasáknutou vodou mi vycpávka ztěžkla natolik, že svou vahou stlačovala gumičku od pasu dolů, takže mi při prudším pohybu hrozilo zcela nechtěné svléknutí. Toto nebezpečí však Babeta vůbec netušila, protože veškerý problém mi naštěstí zakrývalo tričko.

No jo, říkám si, jsem už téměř u ní, měl bych ji aspoň pozdravit. V tomto momentě to považuji za daleko menší trapnost než se beze slova otočit a odpochodovat nazpátek. Jsem připraven posbírat ze sebe všechnu svoji stydlivou sílu, a až vystihnu okamžik, kdy se na mě podívá, vysoukám ji ze sebe.

„Ahoj!“ začínám shazovat trému. Jsem fakt doberj. Prostě frajer, zářím spokojeností.

Odpovědí mi je její úsměv. Neříkám pouze, protože úsměvem rozzáří celý svůj obličej.

„Studená?“ zeptá se po krátké chvíli.

„Chtěl jsem se vykoupat, ale asi to vzdám. Pro dnešek stačilo,“ odpovídám po pravdě.

„Já se včera koupala. Když se chce, dá se to vydržet,“ triumfuje nade mnou.

„Ale jo, vždyť ve vodě jsem už dlouho a to mi stačí,“ bráním se, že kdybych se chtěl namočit celý, je to pro mě maličkost.

„A nebojíš se náhodou vody?“ dobírá si mě.

„Co tě nemá, kdybych se bál, tak tu nejsem,“ docela se mě dotkla.

„Tak co ti brání, aby ses předvedl?“ pobízí mě a přitom se tak hezky zaculí, jak nádherně mě má v hrsti. A taky že jo. Jak z toho ven? Po chvilce váhání dospěju k velmi jednoduchému řešení.

„Když půjdeš taky,“ zní moje polootázka a sám sobě se divím, jak si najednou troufám. No co, je mi pětadvacet, jí maximálně o pět méně. Když na to přijde, vždyť jsme jenom hodili pubertáckou řeč, uklidňuji se, že se nemusím za svoji troufalost až tak moc stydět. A co na tom, že se zrovna bavíme o společném koupání. Okolnosti a nahodilá příležitost vybízí k seznámení u vody nebo ve vodě a rovnou do postele ji tím přece nezvu, stále si omlouvám své chování.

Stále přitom čekám na odpověď, která doufám bude pro mě vysvobuzující a konečně půjdu z vody. Tak rád bych si v teple na sluníčku sedl vedle ní, dozvěděl se její skutečné jméno a jen tak si povídal. Hlavně abych už byl z té studené vody co nejdřív pryč!

Babeta se začíná ošívát, culit se, až ji najednou vidím na molu těsně před sebou vestoje. Nohy rozkročené, že kdybych se přiokrčil, uviděl bych i její kalhotky. Ruce v bok, jako by připravena co nejrychleji hbitě tasit. Nebyla však ve westernu, takže kolt doufám neměla. Tudiž mi od ní zcela reálně hrozil snad jenom dobře mířený kopanec, navíc, v případě rázného umístění mezi oči, okamžitě smrtící.

„Tak do vody, říkáš?“ povídá hlasitě a sebevědomě. A já si oddechl, protože touha po komunikaci by se s vražednou aktivitou měla vylučovat. Tedy, snad.

„Nepůjdeš, vid? Řekneš, že nemáš plavky, že je to tak?“ dopomáhám jí k výmluvě, a tím i k udržení dialogu. Nejsem přece sebevrah!

„Tos uhodl! Tys už někdy slyšel o tom, že k jízdě na motorce jsou zapotřebí plavky?“

„To určitě ne, ale k jízdě na motorce na písák by se už docela hodily,“ nechávám ji trošku potrápít. Na to mávla jen rukou a já si libuju, jak jsem ji dostal.

„A co třeba rovnou šipku?“ rychle se otřepe přeskočením jasných dvou vět dialogu a hned mi rukama názorně předvádí, jak by se asi stalo.

„Třeba. Ale voda ledová je voda ledová,“ povídám podobně vtípně jako v televizním večerníčku o Machu a Šebestové a mně se z chladné vody chce tolik ven.

„Tak počkej. Kvůli umytým vlasům to dnes šipka nebude, ale předvedu ti, že srágora rozhodně nejsem.“

Začíná si rozepínat dva spodní knoflíky košile a volné cípy uvazuje v uzel. Nemýlil jsem se. Pod volnější látkou neschovávala větší břicho, ale rozkošný pupík. Když se tak dívám na tu odkrytou část těla, říkám si, že jestli chce jít za mnou, tak ani to jí stačit nebude. Mně je vody nad pupek a spodní okraj trička topím dobrých dvacet centimetrů pod hladinou. Ale snad má oči i svůj názor o pár centimetrů menší Babeta, takže uvidíme. Odchází po molu na břeh. Tak to přece jenom vzdala, pomyslím si. Odjede a nic. Že bych ji něčím urazil? Ne, neurazil. Ještě před koncem mola skáče do vody. Vody pod kolena, ale zacloumá to s ní, div se při doskoku nenacápně. I přes mé možné problémy s nasáklýma elastákama v rozkroku, jí jdu naproti. Babeta také nezahálí, a jako by neuměla plavat, jde do větší hloubky, přidržuje se kraje dřevěného mola.

„Tak a jsem ve vodě taky,“ povídá mi, když se ocitne kousek ode mě a voda jí sahá těsně pod uzel. Šortky pod vodou ji nestály ani za řeč.

„Ale ty jsi na špičkách a to já nejsem,“ odhaduju podle výšky své a vodní hladiny.

„No to bych si teda dala, to už bych mohla rovnou plavat.“

„To by asi nešlo, co? Proto se musíš pořád přidržovat, že